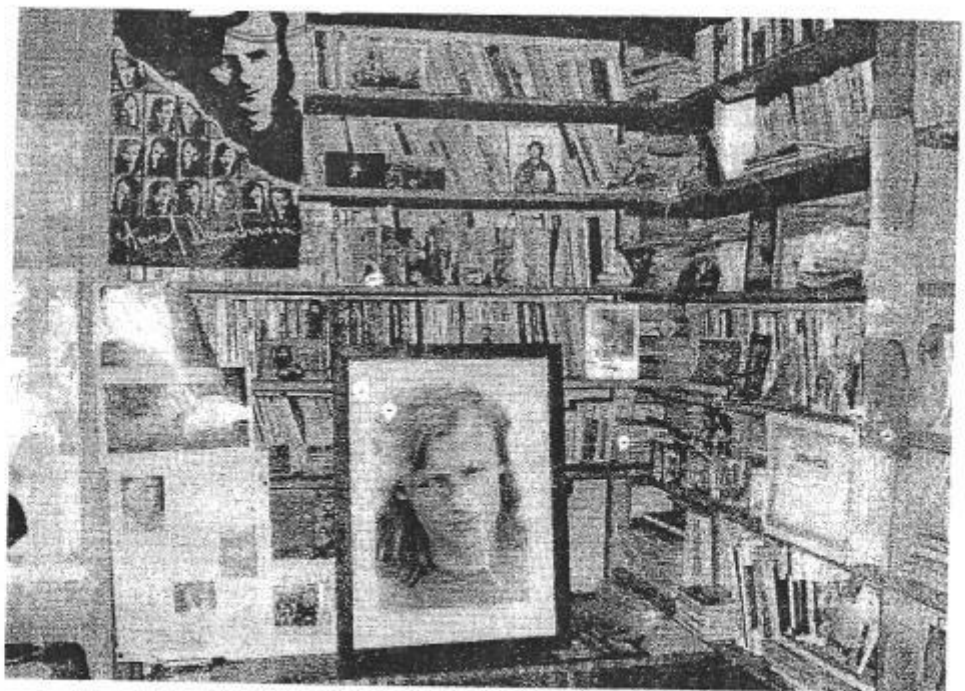

BIBLIOTECA

DIN

NORD

REVISTA GRUPULUI ȘCOLAR „MIHAIL SADOVEANU”
ȘI A FUNDATIEI „AUREL DUMITRAȘCU” – Borca, Jud. Neamț
Nr. 35, martie, 2010

Din sumar:

- ✓ *Zilele liceului*
- ✓ *Opinia mea despre viață*
- ✓ *S-au demodat bunele maniere?*
- ✓ *Universul creștin*
- ✓ *Apariții editoriale*
- ✓ *Umor*

EDITORIAL

Sărbătorim în fiecare an, în perioada 1-8 noiembrie, „Zilele liceului”. În acest an, sărbătoarea este cu totul specială, deoarece tradiția consemnează anul 1859 ca fiind data înființării primei școli în localitate. Așadar, aniversăm 150 de ani de învățământ la Borca.

Categoric, învățământul s-a modernizat laboratoarele și cabinetele sunt dotate cu tehnică modernă, s-au achiziționat mijloace și materiale didactice noi.

Dar transformări în sistemul de învățământ nu s-au produs doar la nivelul resurselor materiale, ci și la nivelul resurselor umane(educatori și educați deopotrivă).

Tinerilor le este din ce în ce mai greu să frecventeze școala, iar motivația pentru învățare este foarte scăzută. Ei sunt dezinteresați, deoarece valori precum munca, cinstea, patriotismul, au fost înlocuite de violență, droguri, goana după bani câștigați fără muncă. În plus, tinerii rezistă foarte greu tentației calculatorului, televizorului, Internetului

De aceea munca dascălului este atât de grea-și ca să faci educație în ziua de astăzi îți trebuie multă pasiune și curaj; iar ca să te faci ascultat de către elevi, ca să le câștigi respectul, trebuie să muncești foarte mult.

Noi, dascălii de astăzi, încercăm să păstrăm valoarea școlii din Borca așa cum au cunoscut-o părinții și profesorii noștri.

Organizarea unei activități atât de ample, precum „Zilele liceului” nu este tocmai ușoară. Este nevoie de o echipă, este nevoie de multă imaginație dar și de rigurozitate, este nevoie de timp, , dar și de mult suflet. Din fericire anul acesta am avut parte de o echipă serioasă, pentru care am numai cuvinte de laudă(mi-e teamă să dau nume pentru ca să nu uit pe cineva). Și nu în ultimul rând, organizarea unei astfel de activități necesită bani, dăruiri din suflet și cu nostalgie de foști elevi ai liceului sau de către agenți economici din Borca.

Dincolo de toate aceste vorbe și fapte, „Zilele liceului „ reprezintă o mare sărbătoare pentru elevi, deoarece au posibilitatea să-și descopere și să-și valorifice talentele artistice sau sportive, au posibilitatea să participe la diverse concursuri, să iasă din anonim.

Cred că astfel de activități sunt foarte bine primite de către elevi și mențin viu spiritul școlii.

Director,
Prof. Liliana Chirilă

ZILELE LICEULUI

Între 1-8 noiembrie 2009, s-au desfășurat „Zilele liceului”.

Este o tradiție ca anual, în această perioadă, cei mai talentați dintre colegii noștri să-și arate calitățile în domenii ca: întreceri sportive, concursuri de recitare și de șah, expoziții de desene și caricaturi, dramatizări și dueluri literare după opera lui Sadoveanu, creație literară, karaoke.

Psihologul școlii, Mirela Loghin, a organizat activități legate de efectele nocive ale fumatului, noiembrie fiind „Luna fără fumat”.

A fost și un schimb de experiență, clasa a XI-a A, sub coordonarea dirigintelui, profesor Vasile Amariei, întorcând vizita colegilor lor de la liceul Corbu, județul Harghita.

Totul a culminat cu aniversarea a 150 de ani de la înființarea primei școli din comună.

*Alexandra Cobuz a X-a C
Vasilica Fărcășanu a VIII-a A*

Scrisoare către elevii Liceului Corbu

Dragii noștri colegi

Așteptam de un an de zile acest moment, al reîntâlnirii.

Voi ați ales ca noi să fim cei care vor avea ocazia să vă cunoască și să spună NU alcoolului, iar noi am acceptat această provocare cu mult drag. V-am descoperit talentul artistic, am văzut că fetele chiar se pricep să joace handbal, am avut de învățat câte ceva de la fiecare dintre voi.

Pe parcursul acestui an am păstrat legătura, am legat noi prietenii și am visat să vă revedem.

Astăzi suntem puși în situația de a fi noi cei care vor păși pe coridoarele liceului vostru. Facem acest lucru cu o arzătoare curiozitate în speranța că vom descoperi lucruri noi, altfel decât cele existente în școala noastră.

Profităm însă și de ospitalitatea de care dați dovadă, vrem să vă lăsăm amintiri plăcute, să vă oferim șansa de a prelua ceva bun de la noi, să depănăm amintirile zilei de 31 octombrie 2008, dar totodată vrem să ne mândrim cu zona din care facem parte, cu faptul că în această perioadă absolvenții Grupului Școlar „Mihail Sadoveanu” Borca îmbracă straie de sărbătoare, cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la înființarea primei școli din Borca, și anume a unei școli de băieți.

Dar nu în ultimul rând, vrem să ne luăm revanșa la handbal, fetelor!

Ne dorim nespus de mult ca această zi să rămână mereu în inimile noastre de liceeni.

Cu drag,

Elevii clasei a XI-a A

Grupul Școlar „Mihail Sadoveanu” Borca

ÎMPLINIREA A 150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA PRIMEI ȘCOLI DIN BORCA

În ziua de 6 noiembrie 2009, Borca a fost în sărbătoare. S-au serbat 150 de ani de la înființarea primei școli din comună. Și cine putea fi gazda, decât tot școala. În amfiteatrul Grupului Școlar „Mihail Sadoveanu”, au venit absolvenți tineri și mai puțin tineri, actuali profesori care au depănat amintiri și și-au exprimat emoțiile. Cei absenți au trimis mesajele lor prin email. Profesoarele Teodora Candrea și Teodora Harton au pregătit un amuzant și reușit program artistic, răsplătit cu felicitări și aplauze din partea celor prezenți. Manifestările artistice s-au mutat la Căminul Cultural.

Cu această ocazie s-a lansat un frumos număr al revistei „Insomniile de licean” (coordonator profesor Vasile Ropotică), ce conține un excelent grupaj de versuri. Profesor Dumitrina Iosub împreună cu elevii clasei a XI-a A au editat revista „InfoPlus”. S-au premiat profesori și elevi cu rezultate meritorii la concursurile școlare. A fost dezvelită o placă comemorativă cu textul „150 DE ANI DE ÎNVĂȚĂMÂNT LA BORCA – LUMINĂ PENTRU MINTE, INIMĂ ȘI SUFLET”. Primarul comunei, profesor Vasile Aleca a spus în cuvântul său că elevii din Borca „au dus cu ei numele școlii”, făcându-i cinste.

*Alexandra Cobuz – a X-a C
Vasilica Fărcășanu - a VIII-a A*

OPINIA MEA DESPRE ȘCOALĂ

În urmă cu 150 de ani în comuna Borca a luat ființă școala în care am avut onoarea să învăț. Această școală m-a „găzduit fără plată”, timp în care mi-a oferit, atât mie cât și celorlalți elevi, sprijin în educație și în concursurile extrașcolare (olimpiade). Amintesc aici pe doamna profesoară Anișoara Calu care m-a pregătit pentru Olimpiada de istorie.

Revin însă, de unde am plecat, cei 150 de ani de vechime ai școlii. Deși au trecut ceva zile de la împlinirea acestor ani, încă nu pot să cred, deși „bătrâna” școală este încă „tânără”, elevii îi aduc un plus de culoare și de veselie.

Un moment interesant a fost descoperirea plăcii din marmură pe care va sta scris veșnic vârsta unității noastre de învățământ precum și o propoziție plină de înțelesuri și înțelepciune: „Lumină pentru minte, inimă și suflet”. Deasemeni, concursul literar despre „Hanu Ancuței” și Mihail Sadoveanu desfășurat în sediul

CDI între clasele a XI-a A și a XI-a C, încheiat cu victoria celor de la a XII-a C. Ne-am distrat de minune când o colegă a spus că Vitoria Lipan folosea apă de colonie, în spirit de glumă, evident.

Altă distracție a avut loc odată cu concursul de KARAOKE, unde fiecare, ce simțea că-l gădilă talentul, mergea să cânte, să facă show. Totul este frumos în aceste zile, profesorii sunt mai indulgenți, nu mai au același spirit sever, doar sunt ocupați cu pregătirea festivităților.

Festivitatea de premiere a avut loc la „Căminul Cultural” din Borca iar emoțiile sunt de nestăvilite în aceste momente când îți se strigă numele să urci pe o scenă, când vezi că aproape toată școala te privește și-ți zâmbeste...e minunat.

Consider că anul acesta persoanele care s-au ocupat cu organizarea acestor festivități, s-au întrecut pe ele însele.

Daniela Andriescu
Clasa a XI-a C

CE REPREZINTĂ ȘCOALA PENTRU MINE?

Școala reprezintă a doua mea locuință. Eu îi datorez multe din cunoștințele mele. Grație doamnei învățătoare din clasele primare am învățat să scriu, să citesc, și să mă exprim frumos.

Acum, la gimnaziu, îndrumat de domnii profesori, sunt gata să asimilez cunoștințele de folos în viață.

Însă școala nu este doar un loc unde înveți la nesfârșit. Ea este și locul în care mă întâlnesc și comunic cu prietenii, fapt care mă bucură nespus.

Astfel îmbinând distracția cu învățătura, școala reprezintă pentru mine un tărâm minunat, unde îți formezi viitorul și în care petreci o parte din viață, bucurându-te alături de colegi.

Nu-mi pot închipui o țară unde copiii să nu guste din plăcerile acestei lumi, o lume a veseliei și a bogăției spirituale.

Lucian Iliescu
Clasa a V-a A

GÂNDURI ALE „FOȘTILOR” DESPRE ȘCOALĂ

Momentul aniversar ocazionat de împlinirea frumoasei vârste de 150 de ani a școlii din Borca este semnificativ, deoarece orice aniversare reprezintă un recurs la memorie. Acest recurs este mai mult decât o constatare goală de sens, o informație neutră; el reprezintă ocazia binecuvântată de a pune în mișcare emoții uitate și învierea unor amintiri.

Din această perspectivă aș putea spune că anii petrecuți la școala din Borca sunt ancora prezentului pe care îl trăiesc!

Nu afirm acest lucru numai pentru că Borca este leagănul copilăriei mele, și-mi aduce aminte de mâinile tăcute ale mamei, care nu mai sunt, nu numai pentru educația părinților, a familiei unde am crescut și rugăciunilor calde și stăruitoare ale bunicii mele, Natalia. Nu sunt legat de Borca numai pentru evenimente cu semnificație care mi-au luminat copilăria sau amintirea curții școlii, deschisă privirii spre Biserica satului sau spre cimitir, locul de adormire al strămoșilor, ci și pentru că școala din Borca, prin colectivul profesoral, a fost locul unde am primit cunoștințele

temeinice și sistematice peste care am ridicat altele, mediul prielnic în care dascălii au îmbinat noțiunile teoretice cu experimentul de laborator, timpul în care emoțiile vârstei au primit sens în discuțiile cu diriginta noastră, doamna Afloarei și, astfel, fără să știu, am pătruns încet în chimia tainică a vieții, a creșterii și împlinirii interioare. Și nu doar conținutul informațiilor și varietatea modalităților de predare au rămas în memoria mea până astăzi, ci și autoritatea cu care toate acestea prindeau viață. Este vorba, în opinia mea, de autoritatea care-și cunoaște valoarea și orientează spre valoare, o autoritate care solicită responsabilitate și efort susținut, dar care oferă și premiul rafinat al autocunoașterii, ascuns în sentimentul respectului de sine și dezvăluit în personalitatea în formare.

Astăzi, mi se pare că modul pedagogic exigent, coerent și dinamic din anii de școală, activitatea axată pe formarea de caractere, era de fapt o pregătire pentru o altă școală, mai înaltă, mai tainică, o pregătire pentru viață.

La acest moment gândul meu se îndreaptă către tinerii, către acele minți deschise în așteptarea zilei de mâine, zile care din păcate nu mai promet aproape nimic în orizontul

imediat sau chiar îndepărtat al împlinirii autentice și a bucuriei reale de a trăi în Adevăr. Astăzi, foarte mulți tineri, deprimați și debusolați de presiunea derutantă a mediilor de (dez)informare, lipsa reperelor, lipsa unui orizont de împlinire, doresc cu sete să-și „trăiască viața”, exprimă o dorință de independență iresponsabilă, imprimă prezentului o poftă de cheltuire inconștientă a energiilor vârstei, de căutare oarbă a iubirii în inima morții, moartea cosmetizată în delăsare, desfrâu, sfidarea normelor sociale și a tradiției creștine, lipsa de respect față de părinți și dascăli, uitarea de sine, uitarea de Dumnezeu și dizolvarea identității la care sunt chemați să o descopere și să o afirme. Această căutare exacerbată și eronată a răspunsurilor în mediile care nasc doar întrebări, întregește peisajul sumbru al vieții mondene, atât de mediatizată din păcate, ce conduce spre o cultură a morții, a urâtului, a risipirii, a renunțării, a ignoranței, a uitării și batjocorii celor sfinte.

Consider că cel mai bun lucru pe care îl face un tânăr, pentru a reuși să se bucure la maturitate de anii tinereții este să întrebuințeze bine timpul. Timpul ca și viața, este un dar de la Dumnezeu. Acest timp trebuie umplut cu valoare: studiul materiilor în școală, studiul individual, lectura selectivă pentru dobândirea de cunoștințe folositoare pentru sine și pentru lume, munca organizată, ascultarea de părinți și de dascăli, urmarea faptelor bune, precum și preocuparea permanentă pentru igiena sufletească, realizată prin rugăciunea personală din intimitatea căminului, participarea constantă la SFÂNȚA Liturghie și împărtășirea cu trupul mistic a lui Hristos Domnul cel Înviat din morți.

Pentru mine, absența oricărui reper în viață poate fi suplinit prin ascultarea glasului conștiinței existent în fiecare și cultivarea sentimentului prezenței lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Se spune că „omul este singura ființă conștientă de propria conștiință”.

Fără cele menționate anterior tinerețea nu este împlinită și prin urmare nu are nici o valoare, pentru că este lipsă de ceva foarte important pentru tineri: speranța. Tinerețea este anotimpul speranțelor, anotimpul așteptărilor dar și timpul alegerilor decisive pentru tot parcursul vieții. Acum este momentul alegerilor și ele trebuie să manifeste credința în care am fost crescuți. Este momentul când trebuie să alegem calea pe care dorim să creștem. Este evident faptul că bucuria și împlinirea netrecătoare nu poate fi găsită pe calea morții ci doar pe Calea Vieții!

Fie ca acest moment aniversar să aducă speranță și lumină, călăuzire în Adevăr, Viață în viața tinerilor, putere, răbdare și inspirație dascălilor, iar părinților sănătate, mulțumire sufletească și spor în toate cele bune!

Fie ca bunul Dumnezeu să ne aducă gând de recunoștință pentru ziua de lumină pe care am ajuns să o trăim! În definitiv, recunoștința reprezintă semnul vizibil al maturității spirituale, răspunsul potrivit la darurile primite de la Dumnezeu!

**Preot Cristian Muraru
Iași**

Ca să poți proba un adevăr, acesta ține de ființa ta, de credința care întruchipează un anumit univers, o anumită identitate. Aspirațiile noastre traduc în fond o existență plină și actuală, un timp strălucitor, fiecare însumând la rândul nostru, un lanț neîntrerupt de personaje și caractere.

Cu nostalgie, Școala din Borca este locul îndepărtat și magic în care vom regăsi anii de ucenicie, splendida noastră tinerețe ca punct de plecare spre desăvârșire și viață.

**RADU FLORESCU
04.11.2009**

Liceu

*Nu mai știu în ce an, în ce zi,
Te-așteptam să te-așezi lângă mine în bancă,
Neliniștit că ai putea lipsi,
Neîndrăznind să-ți spun , că îmi ești dragă.*

*Te pândeam îndelung prin fereastră,
Îmi potrivisem ceasul după tine,
În bancă întâmplătoare era apropierea noastră,
Măinile noastre n-au fost nicicând vecine.*

*Zâmbetul tău nu m-a găsit niciodată,
Deși apropiați, privirea ta m-a ocolit mereu,
Așa încât nu știu dacă a fost adevărată,
Iubirea asta din anii de liceu...*

(Din volumul „Fereastra zidită”, apărut în 2009 la Editura Conta Piatra Neamț)

LA MULȚI ANI, ȘCOLII BORCA!

**Ing. Dr. Mihai Niculiță
Piatra Neamț**

ȘCOALA DE ALTĂDATĂ

Înv. Florescu Vasile

M-am născut la 10 aprilie 1924.

Am intrat în clasa I la 1 septembrie 1931, într-o clasă mixtă cu treizeci de elevi.

Se lucra separat cu prima clasă, fiind numeroasă. Cu clasele a II-a, a III-a și a IV-a se lucra simultan. Am învățat la școala de lângă biserică, cu numai cele două săli de clasă din față. În spate avea învățătorul locuința compusă din: dormitor, bucătărie și o altă cameră.

Pentru mine prima zi de școală a fost o mare noutate. Am cunoscut-o pe doamna învățătoare Bunescu Aurora, colegii, sala de clasă, băncile, orarul, planificarea timpului de învățatură și recreație. Menționez că toate clasele erau numeroase. Sociul pe atunci nu avea școală și elevii veneau la Borca. După 1950 s-a înființat școala la Soci și primul învățător a fost domnul Țăranu Alexandru. Sălile de clasă erau friguroase și se încălzeau cu sobe de fier (godine). Băncile erau din lemn lung pentru patru elevi cu călimări fixe și locuri pentru tocuri.

În clasa I am scris pe placă de gresie neagră și se ștergea cu o cârjă legată de o placă cu o ață. Tabla era din lemn vopsită în negru.

În clasele a II-a - a III-a am învățat cu doamna Popovici Eugenia și în clasa a IV-a cu domnul Popovici Constantin. Din colegi pot menționa pe: Țuțuianu Constantin, Radu Dragomir, Țăranu Alexandru, Bostan Olga, Dumitriu Elena. Studiam limba română, istoria, geografia, cântul, lucru manual, religia. Elevii veneau din familii diferite, cei mai mulți nevoiași, încât pregătirea de bază era la școală. Purtau cărțile și caietele în trăistuțe, iar la cei mai mulți pachetul pentru recreație era un boț cu brânză care de multe ori se rostogolea pe sub bancă. Toamna și primăvara veneam cu opinci de porc sau când era cald, desculți. Ne îmbrăcam cu haine lucrate în casă, Țari albi cusuți de mama, cămașă de in sau cânepă, căciulă de miel.

Nu se găseau suficiente haine și eram nevoiți să ni le împrumutăm unul altuia și totuși se învăța temeinic.

Îmi amintesc cu plăcere de doamna Popovici care ne stimula la învățatură cu ilustrații de diferite mărimi (animale și păsări exotice), procurate cu greu de dânsa. Mi-aduc aminte de dânsa cu multă plăcere și veșnic am avut-o ca exemplu în mintea mea, ca învățător. După anii 1932 s-a înființat la Borca învățământul de șapte clase. Între anii 1931 - 1936 am făcut cinci clase la Borca, după care am mers la Piatra Neamț, unde am urmat Școala Normală "Gheorghe Asachi" de opt ani - în perioada 1936 - 1944. Admiterea la școală a fost prin concurs - foarte greu - pentru un loc participau în jur de 5-10 candidați. Examenul consta în probe eliminatorii, vizita medicală și proba de aptitudini - muzica. În clasa I am fost 48 de elevi - 8 elevi au fost din Basarabia - Cetatea Albă, Cahul.

DE CE PĂRĂSESC ELEVII ȘCOALA

În ultimul timp școala și-a pierdut din însemnătate deoarece tot mai mulți elevi preferă alte activități mai mult sau mai puțin motivate. Cauzele sunt diverse, de la cele de ordin material până la lipsa de interes tot mai accentuat în ultimul timp. Din ce în ce mai mulți tineri preferă străinătatea care le oferă locuri de muncă avantajoase. Dând dovadă de lipsă de maturitate, ei aleg calea scurtă cu efecte imediate, care nu le oferă nicio perspectivă. Imaturitatea se reflectă și în graba fetelor de a se căsători. Urmând exemplele negative ale celor care cred că școala nu are nicio însemnătate, mulți dintre ei preferă să rămână acasă. Nici familia nu-i încurajează, iar ei neavând nicio pretenție asupra destinului lor, lasă totul la voia întâmplării. Mediocritatea, lipsa de cultură, exemplele negative din familie, refuzul efortului intelectual și comoditatea îi fac pe aceștia să dea bir cu fugiții în fața greutăților. Ei nu-și asumă nimic, nu pot duce nimic la îndeplinire, pentru că sunt debusolați și de cele mai multe ori nu cer ajutorul celor din jur. Lipsa de comunicare, jena de a sta de vorbă cu cei mai în vârstă sau pur și simplu indiferența îi îndepărtează de tot ce ar putea să realizeze în viață. Sunt colegii noștri și ar trebui să-i ajutăm. Ei ar trebui să conștientizeze importanța studiului, să gândească pentru viitorul lor și numai o bună consiliere îi poate salva.

*Mirabela Asimionesei
Clasa a XII-a C*

INTERVIU CÂTĂ NEVOIE AVEM DE ȘCOALĂ ?

De când s-a ridicat din pulberi și și-a îndreptat privirea spre stele, omul a început să viseze, a început să învețe. Această ființă nobilă căreia i s-a dat în stăpânire planeta învață mereu, însușindu-și cunoștințele acumulate, la care adaugă ceea ce el însuși a descoperit.

Nu există viață fără știința de carte. Învățătura deschide mintea omului, îl face să înțeleagă lucruri pe care cei fără de carte, nici nu le bănuiesc. Prin scânteia sfântă a învățaturii, oamenii se vor putea apropia, se vor putea înțelege, vor realiza lucruri mărețe împreună.

Pornind de la pledoaria de mai sus vă prezentăm o sinteză a unui interviu realizat de clasa a XI-a A, adresat colegilor din clasele a XI-a, respectiv a XII-a. Răspunsurile lor înfățișează preocupările și gândurile vârstei, răspunsul care ne dă încredere în viitorul lor, dar și al nostru. Ca răspunsurile să fie sincere, s-a respectat anonimatul intervențiilor.

Iată ce au răspuns intervievații:

1. *Ce rol joacă școala în viața tă?*
 - Școala joacă un rol foarte important în viața mea, fără școală ești o persoană ne semnificativă.
 - Din punctul meu de vedere școala reperzintă piatra de temelie pentru clădirea unei cariere.
2. *În viața de zi cu zi, socotiți școala o pierdere de timp?*
 - Nu consider școala o pierdere de timp. Școala este principala noastră sursă de informații, locul unde ne descoperim talentele și ne definim aptitudinile.
 - În niciun caz! Fără școală, cariera mea ar fi imposibil de realizat.
3. *Orele de curs se desfășoară după bunul vostru plac?*
 - În general se desfășoară OK, însă, personal consider că nu reușim să ne implicăm cu adevărat în activități, iar domnii profesori „nu ne trag de păr” la momentul oportun.
 - Doresc o școală care să ofere pe lângă teorie și practică.
4. *Dacă ar fi să schimbați ceva la școala voastră, ce ați schimba?*
 - Nu știu dacă ar trebui să schimbăm în vreun fel ceva, cred că mai întâi ar trebui să schimbăm societatea.
 - Nu aș schimba nimic.
5. *La ce fel de activități v-ați dori să participați în timpul anului școlar?*
 - Ar trebui să se pună mai mult accent pe activitățile extrașcolare, aș vrea să particip la tot ce înseamnă distracție, să aflu facultatea care mi se potrivește.
6. *Dacă ar fi să vă descrieți într-un singur cuvânt sala de clasă, colegii, domnul diriginte/doamna dirigintă, șeful/șefa clasei, ce ați putea spune?*
 - Sunt OK, dar se poate și mai bine!
 - Sala de clasă este primitoare, dirigul indulgent, colegii sociabili, iar șefa clasei indispensabilă.
7. *Considerați că puteți fi cool fără a consuma drogurile legitime? Prin ce?*
 - A fi cool înseamnă a avea personalitate, a ști ce e bine și ce nu în viața aceasta, a lua decizii corecte!
 - Cu siguranță drogurile nu arată cât de cool ești, ci cât de influențabil ești.
8. *De ce ați ales să studiați la Grupul Școlar Borca?*
 - Am ales să studiez aici deoarece este un liceu bun
 - La acest liceu am avut de învățat multe și în mod sigur a contribuit la formarea personalității mele.
9. *„Anii de liceu sunt cei mai frumoși ani!” Sunteți de acord cu afirmația făcută? De ce?*
 - Cred că sunt cei mai frumoși ani, deoarece sunt ultimii noștri ani de „libertate”, după care trebuie să ne luăm destimul în propriile mâini și să ne descurcăm singuri, sunt ani minunați, palpitanți, ani cu care nu ne vom mai întâlni niciodată.
 - În liceu se leagă cele mai frumoase prietenii, sunt anii în care grijile se lasă acasă, iar buna dispoziție este pretutindeni, anii de liceu sunt momente de care îți vei aduce aminte toată viața.
10. *Cum vedeți viața după terminarea liceului?*
 - Îmi imaginez o viață destul de agitată, sper să pot termina o facultate care să-mi placă, eventual și masterul și să pot profesa în domeniu.
 - O viață plină de responsabilități, cărora trebuie să le faci față cu zîmbetul pe buze, faptul că nu mai ești licean nu înseamnă neapărat că nu poți visa.

*Andreea Cîrjă,
Clasa a XI-a A*

S-AU DEMODAT BUNELE MANIERE ?

În fiecare an discutăm la orele de dirigenție despre cum să ne purtăm. Suntem tari la teorie, dar aplicarea în practică a regulilor de bună purtare este mai anevoioasă. Astfel, știm să aranjăm o masă festivă, dar uităm să spunem „mulțumesc” sau „bună ziua”. Grăbiți, aplicăm dictongul „scopul scuză mijloacele”, fiind tupeiști și uitând de educație. Pentru cine politețea este un mod de viață? Desigur, cei mai în vârstă, conservatorii, ne atrag atenția când greșim. Uneori sunt scorțoși, iar formulele ca: „domnule”, „vă rog din suflet”, „vă rog să mă iertați” sunt expirate. Bunicii noștri sunt excesiv de politicoși. Nu că ar fi dăunător, dar uneori ne și amuzăm pe seama lor.

Și vreți să mai știți ceva? Printre noi sunt și excepții. Știm să fim delicați. Știm să spunem „sărut mâna” doamnelor. În fond, cineva nu este atât de negru. Trăim în secolul al XXI-lea și vrem să fim civilizați. Nimănu-i place să se facă de râs. Șmecherii, glumeții, tupeiștii bravează doar. Tot de la bunicii noștri știm de zicala „a-i veni mintea la cap”. Depinde de timpul și de locul în care zicala se poate pune în aplicare.

Iuliana Florescu
Clasa a XI-a C

Georgiana Mujdei, XI C

RROMII – ELEVI CA ORICARE ALȚII

În luna decembrie a anului 2008, perioadă în care se desfășoară programul „O șansă pentru fiecare” la Școala cu clasele I-VIII Sabasa s-a susținut o activitate în centrul căreia s-au aflat elevi de etnie romă. La această instituție sunt înscriși în anul școlar 2009 – 2010, 33 de elevi rromi.

Un număr mare de elevi se înregistrează la clasele primare, acolo unde învață să citească și să scrie, lucru cu care se mulțumesc. Motivarea lipsește cu desăvârșire, adăugându-se și faptul că părinții lor nu înregistrează niciun fel de venit. De remarcat aici este reușita elevelor Covaci Lenuța și Buletică Iuliana, la liceu, profil tehnologic și a elevei Ciocan Alexandra, fostă absolventă.

Revenind la activitatea susținută în luna decembrie a anului trecut, este de reținut entuziasmul și bucuria cu care au participat la organizarea programului dedicat în exclusivitate tradițiilor și obiceiurilor. Programul a cuprins cântece și dansuri țigănești, recitarea unor poezii, precum și una dintre practicile țigănești – ghicitul în palmă.

Dacă la nicio serbare școlară părinții rromi nu au participat, nu putem spune același lucru și despre desfășurarea acestui eveniment, unde au participat în număr mare, alături de care au fost profesori și conducerea Grupului Școlar Borca, reprezentanți ai Primăriei și ai Bisericii.

Elevii rromi susținuți de colegii lor români au reușit să impună, pe scenă, pentru câteva minute, atmosfera de șatră, atât prin costumele lor viu colorate cât și prin cântecele și dansul lor energic. Spre uimirea cadrelor didactice de la această unitate, prezența la spectacol a fost în unanimitate. Cântând și dansând la repetiții cu ei și învățați uneori de la ei, am reușit să îndepărtăm obstacolul pe care acești elevi îl considerau de neînălțurat. Mare le-a fost mirarea când profesorul li s-a alăturat la dans sau i-a aplaudat atunci când simțeau ritmul muzicii în profunzime. Aceste aplauze le-au produs roșeață în obraji și speranță că oricând pot fi de ajutor societății pe care o simt uneori discriminatorie.

Organizarea acestui spectacol a avut urmări pozitive atât în rândul părinților rromi, a copiilor acestora cât și în rândul colegilor români care i-au apreciat în tot ceea ce au făcut.

Prof. Ionela Bostan

Școala cu clasele I-VIII Sabasa

PESTE TRADIȚII SE AȘTERNE UITAREA HORA

În urmă cu aproximativ jumătate de secol, când bunicii noștri erau în plină tinerețe, în satul moldovenesc încă se mai păstra obiceiul horei, poate momentul cel mai așteptat din timpul săptămânii. Horele se desfășurau fie în curtea unui gospodar, fie în clădirea școlii, iar mai târziu la Căminul Cultural, în fiecare duminică și sărbătoare. La horă participau toți tinerii satului, iar fetele, numai cea mare dintre surori,

când împlinea 17 ani, întotdeauna însoțită de mamă. De fapt, hora era și un prilej cu care se constituiau cuplurile, viitoarele familii ale satului.

Muzica era o îmbinare de vioară, cobză și acordeon, pe care lăutarii le mânuiau cu pricepere, iar tinerii, îmbrăcați în costume populare, dansau ruseasca, ciobănașul, polka, sârba lui Zdrelea și multe altele.

Adriana Niculiță
Studentă Iași

VIOLENȚA DE LIMBAJ O MODĂ A COMUNICĂRII MOTIVAȚIILE LIMBAJULUI ARGOU - JARGON

Limbajul argou – jargon caracterizează felul de a gândi, de a se comporta, de a fi, de a se exprima. Acești doi termeni, într-o totală opoziție, fac deosebirea între adolescenți și socio – profesioniști, din punct de vedere al limbajului.

La o mică plimbare pe străzile orașului îți dai seama că fiecare persoană utilizează un anumit limbaj. Acesta din urmă diferă de la o vârstă la alta, de la o pătură socială la alta.

Cei doi termeni de bază utilizați în formarea limbajului sunt argoul și jargonul, primul fiind o conotație peiorativă, amintind ceea ce este murdat, vulgar, nerecomandabil; cel de –al doilea termen, jargoul este limbajul unui grup socio – profesional, evidențiindu-se, astfel, tipuri de limbaj specifici unei ocupații: jargoul medical școlar juridic.

Pentru a ieși în evidență, pentru a-și accentua așa- zisa superioritate sau „cunoștințele”, adolescenții utilizează un limbaj nu tocmai adecvat. Însă tinerii nu consideră termenii din vocabularul lor tocmai vulgar, pentru ei sunt doar niște coduri, abrevieri prin intermediul cărora cred că se înțeleg mai bine, cum ar fi:

- *nașpa – rău, urât, neplăcut*
- *budă – wc*
- *oleacă – puțin*
- *ciung – șmecher*
- *bișnițar – afacerist*
- *mișto – frumos, plăcut*

Unele dintre ele deși fac parte din categoria argoului, nu putem spune că sunt vulgare, totuși pentru superiorii tinerilor pot fi interpretate drept ofense. Dacă vorbim de adevăratul sens al cuvântului vulgar, atunci ar trebui să simulăm faptul că nu avem urechi. Acest limbaj este exagerat, iar de exemple nu avem nevoie. În momentul când avem în anturaj astfel de persoane, cel mai bine ar fi să le facem observație, iar dacă nu sunt receptivi, să le ignorăm, nu merită atenția noastră.

Când ne facem apariția în societate, totul se schimbă, în ceea ce privește limbajul. Apar neologismele, termenii științifici, literari... O plăcere să te integrezi într-o discuție sau cel puțin să o ascuți. Un limbaj elegant, select, cizelat te face să te simți o persoană importantă, cu maniere adecvate limbajului. E adevărat că acest limbaj diferă de la o ocupație la alta, însă grația și importanța lui rămâne aceeași. Libertatea omului de a se exprima ia proporții! Noi însă trebuie să ne dăm seama ce e bine și ce e rău. Astfel, ne vom forma o nouă personalitate care va lăsa în urmă uimiri.

**Iana Gheorghită
Studentă București**

PUTEREA INTELIGENȚEI SAU STĂPÂNIREA EMOȚIILOR

Interviu cu prof. psih. Mirela Loghin

Adesea inteligența, cultura generală vastă, nu sunt suficiente în dobândirea succesului. Conduita emoțională este la fel de importantă în atingerea țelului propus, „talentul” de a comunica emoțional.

1. *Pentru a reuși în viață, ce este mai important: inteligența sau controlul emoțional ?*

Fără îndoială că inteligența este motorul evoluției generale a unui individ. Dacă precizia îndeplinirii unei activități depinde de inteligență, calitatea rezultatului poate fi influențată de emotivitate. Trebuie să avem în vedere că emoțiile, prin intensitatea și desfășurarea lor, dezorganizează mai întâi conduita umană, pentru ca apoi, prin mobilizarea energetică, o va regla, o va organiza astfel încât, în altă situație similară, persoana va ști cum să reacționeze permițând stăpânirea cu succes a ei.

2. *De ce credeți că persoanele cu o inteligență medie reușesc mai bine în viață decât cele superdotate?*

Este vorba de utilizarea nivelului inteligenței: sunt persoane cu nivel înalt de inteligență pe care- l folosesc însă în sarcini minore; alții cu nivel mai scăzut, conștienți de aceste limite, se orientează spre activități pe care le pot îndeplini și de aceea sunt mai productivi decât primii.

3. *Ce înseamnă să ai un Q.I. bun?*

Teoretic, coeficientul de inteligență (Q. I.) reprezintă raportul dintre vârsta mentală și cea cronologică exprimată în procente, iar acesta indică o dezvoltare normală atunci când vârsta mentală este egală cu cea cronologică. De asemenea, să ai un nivel de inteligență peste medie în raport cu performanțele persoanelor de vârstă similară reprezintă un coeficient bun.

4. *Voința poate învinge emotivitatea unei persoane?*

Voința are o capacitate psihică ireductibilă. Ea poate domina emotivitatea pentru că este controlată de rațiune („Vreau pentru că vreau”) poate dirija individul spre stabilirea corectă a scopurilor, spre realizarea cu succes a acțiunilor.

5. *Cum trebuie să se comporte persoanele mai emotive?*

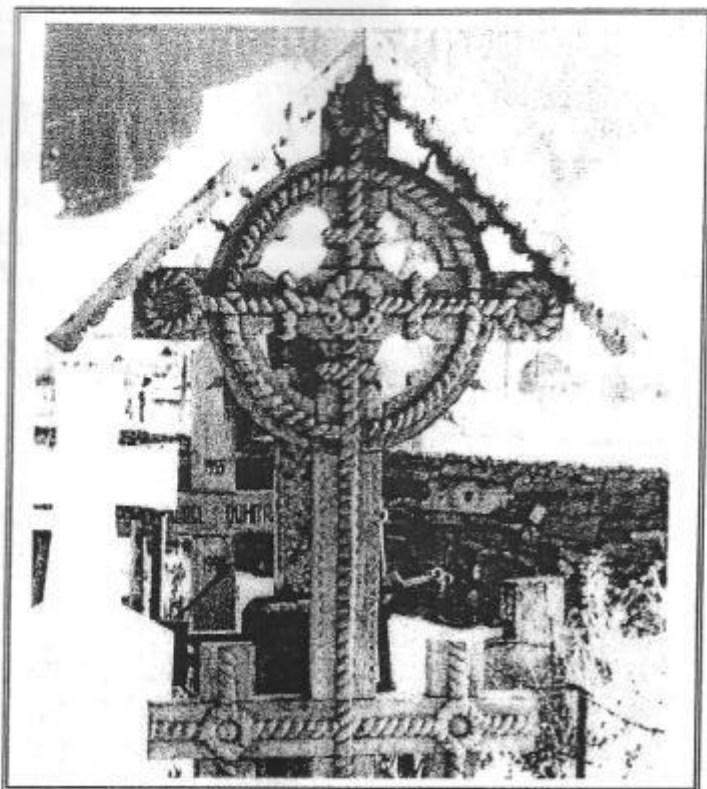
Emoțiile se supun pe parcursul vieții în mare măsură învățării prin acumulare și sedimentare treptată, acest fapt generează stări emoționale concordante unor situații. Dar noutatea sarcinii generează emoții noi, deci aprecierea corectă a situației, a sarcinii, apoi stăpânirea de sine, autocontrolul, autoreglajul interior ar fi câteva soluții.

6. *De ce credeți că unii oameni au rețineri în manifestarea sentimentelor ?*

Sentimentele sunt trăiri afective intense și de durată, născute din emoții. Rețineri în manifestarea lor pot fi de natură umană, temperamentală (unele persoane își manifestă sentimentele, se exteriorizează, altele nu), de natură educațională (înveți să-ți exprimi sentimentele) dar și ambientală: mediul în care trăiește, societatea sunt factori ce influențează manifestarea sentimentelor.

UNIVERSUL CREȘTIN

De ce aleargă oamenii la Dumnezeu

Dumnezeu l-a creat pe om și l-a așezat în grădina Raiului, înzestrându-l cu libertate. Însă, această libertate a fost anulată în momentul în care creația s-a răzvrătit împotriva Creatorului. Astfel, omul din liber și nemuritor a devenit sclav al păcatului și în același timp și muritor. Diavolul, acea făptură minunată „la început”, transformată în demon datorită mândriei, a reușit să strice „vasul cel ales” creat de Dumnezeu: OMUL. Odată cu neascultarea primilor oameni Adam și Eva, păcatul strămoșesc s-a răsfrânt asupra întregii omeniri, aducând cu el durere, suferință și mai ales lipsa dragostei.

Omul fiind înzestrat de la început cu liberul arbitru, poate să aleagă calea pe care o va urma, binele sau răul. „Nimeni nu poate sluji la doi domni și lui Dumnezeu și lui Mamona”, ne spune Hristos „Matei 6,24”, de aceea în momentul în care anul alege să parcurgă calea, mamonică, el își asumă și implicațiile ce derivă din această cale. O parte din ei după ce parcurg câțiva „kilometri” pe această cale, li se trezește conștiința care le dă alarma întoarcerii la calea cea dreaptă.

Astfel, omul se întoarce la starea inițială, la „intersecția” momentului, în care a ales pe care drum să o ia și pornește din nou pe calea cea bună, pe calea lui Hristos „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6). Momentul revenirii la Dumnezeu și „alergarea pe această cale reprezintă de fapt dorința primordială a strămoșilor noștri Adam și Eva de a fi cu Hristos, dorința omului contemporan de a se „hrăni” cu Hristos în Biserica Sa.

Alergarea omului la Dumnezeu se datorează faptului că viermele păcatului roade sufletul, secându-l de virtuți și reducându-i șansa mântuirii și implicit anulându-i libertatea. Omul aleargă de fapt după mântuire, setea de divinitate îl face să fie liber cu adevărat, el găsindu-l pe Dumnezeu în Biserică, dar și în aproapele lui în viața de zi cu zi. Doar găsindu-l pe Hristos și unindu-l cu El, omul ajunge la starea edenică de a fi nemuritor în împărăția lui Dumnezeu.

Lipsa virtuților îl face pe om singuratic, prins în mrejele ego-ului său, de aceea el nu poate fi întreg sufletește dacă nu-l recunoaște pe aproapele de lângă el, dacă nu i se dedică lui. Virtuțile îl fac pe om viu, împreună lucrător cu Hristos pentru propria sa mântuire. Omul fără virtuți este asemenea bradului de Crăciun fără

podoabă, simplu, elementar, lipsit de lumină, deoarece el trebuie să renunțe la vicii, la patimi și să alerge la Hristos Domnul, pentru a primi iertarea și a fi din nou reabilitat. Nu se poate alerge la Hristos fără voință puternică, o inimă curată și un suflet eliberat de patimi. Doar în Biserica Sa prin Taina Sfintei Spovedanii ne putem apropia de Hristos și doar prin Sfânta Euharistie ne unim cu El, Creatorul Universului. Biserica este mama noastră, ea ne mângâie sufletul, ne alină durerea și ne dă speranța vieții viitoare în Hristos Domnul. Numai atunci când ne vom lepăda de Adam cel vechi și ne vom îmbrăca cu Noul Adam, Hristos, doar atunci vom putea nădăjdui la mântuirea noastră și chiar a aproapelui nostru.

Dumnezeu ne așteaptă pe fiecare dintre noi să ne întoarcem la El, însă fiind liberi, decizia ne va aparține în totalitate. Doar lepădându-ne de mândrie – primul păcat care a dus la urmarea celorlalte – vom putea nădăjdui că la final vom auzi cuvintele Mântuitorului care ne vor spune „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. (Matei 25,34)

Arhimandrit TEOFIL PĂRĂIAN a plecat dintre noi

Arhimandrit Teofil Părăian a fost unul din marii părinți duhovnicești ortodocși ai României. Născut la 3 martie 1929 în satul Topârcea, lângă Sibiu, într-o familie cu patru frați: între 1935 – 1943 a urmat cursurile școlii la Cluj – Napoca și Timișoara în școli pentru nevăzători. Între 1943 – 1948 a urmat cursurile liceale la Timișoara, în liceul teoretic „C. D. Loga” (pentru nevăzători), perioadă în care îl cunoaște pe părintele Arsenie Boca de la care desprinde practica rugăciunii inimii. Între 1948 – 1953 a fost student și licențiat în teologie la Sibiu. La 1 aprilie 1953 intră în obștea mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, județul Brașov, unde va rămâne până la sfârșitul vieții. La 15 august 1953 este tuns în monahism, primind numele de Teofil, în 15 august 1960 este hirotonit diacon, apoi la 13 mai 1983 este hirotonit preot de mitropolitul Ardealului Antonie Plămădeală. În 8 septembrie 1988 este hirotonit arhimandrit. Între anii 1992 – 2009 va susține mai multe conferințe pe teme religioase atât în țară cât și în străinătate – Grecia, Franța, Spania, Germania.

Moare la vârsta de 80 de ani, pe 29 octombrie 2009 la spitalul militar din Cluj – Napoca, după o suferință de câteva luni.

A publicat mai multe volume de predici, conferințe, dialoguri printre care amintim:

- Ne vorbește părintele Teofil
- Lumini de gând
- Gânduri bune pentru gânduri bune
- Din visteria inimii mele
- Hristos în mijlocul nostru
- Cum devenim mai buni
- Din ospățul credinței
- Bucuriile credinței

Prof. Daniel Calu

COMUNITATEA MEA ÎN EUROPA

Europa, casa noastră, a tuturor...

Atât de mult am așteptat ziua integrării încât, atunci când în sfârșit suntem „europeni”, nu ne dăm seama de semnificația acestui cuvânt.

A fi „european” nu este doar o chestiune de nume și de economie, ci mai presus de toate este una de atitudine.

Dacă tot suntem cetățeni ai Uniunii Europene, de ce nu încercăm să fim demni de acest nume și să-l facem valabil și pentru modul nostru de gândire?!

Și, de ce să nu începem cu mediul. Ni s-au pus tomberoane, dar nu suntem în stare să aruncăm gunoiul în ele, tot mai „comod” e pe stradă, că doar Europa ni-l va strânge.

Tot Europa ne va sădi pomi, ne va curăța apele, ne va valorifica peisajele și ne va învăța să prețuim acest „colț de rai” – România.

Suntem „europeni” și din punct de vedere al sărbătorilor. Parcă ne e mai ușor să apreciem alte sărbători, decât să mergem cu uratul, colinda și sorcova, să prețuim spiritul Crăciunului și al Paștelui, pe care străinii le adoră. Spun acestea și cu gândul la „Dragobetele” nostru care a pierdut întâietatea în favoarea unei sărbători „comerciale” – Sfântul Valentin.

Deasemenea, Europa ar trebui să ne învețe să luptăm pentru cauze demne, să fim mândri de ceea ce suntem, să fim deschiși spre lucruri noi, să apreciem ce avem și într-un sfârșit să nu imităm pe nimeni, ci să fim noi înșine.

Suntem preocupați să fim ca „ei” adevărații europeni, încât uităm că mesajul Uniunii Europene este „Unitate în diversitate”.

Abia atunci vom realiza ce înseamnă să fii „european” și vom gândi liber, vom fi „europeni” în adevăratul sens al cuvântului.

Acest lucru este pentru noi o provocare pentru a ieși din rutina în care ne aflăm, iar pentru a reuși, e nevoie ca fiecare din noi să ne schimbăm.

Suntem români... vom reuși...vom fi europeni...Noi,vom fi români europeni.

Curcubet Ritta
studentă

Premiul I la Concursul de eseuri „Comunitatea mea în Europa”

CE REPREZINTĂ EMINESCU PENTRU MINE ?

„Domnul cel de pasăre măiastră/Domnul cel de nemurirea noastră”, Eminescu, cântărețul iubirii etern – platonice, al florilor albastre, al florilor de tei, al lacului, al cosmosului, este poetul desăvârșit al latinității răsăritene.

„Înaltul domn” se inspiră din literatura noastră populară, șlefuid astfel din cuvinte alese, cele mai frumoase poezii ale literaturii noastre, adevărate capodopere de cultură română.

Nu doresc a-l ridica în slăvi, deoarece este deja acolo, după cum spune și Ion Aldea Teodorovici, Domnul cel din slăvile creștine...este ziditorul poeziei noastre moderne.

„Ape vor seca în albie” până când va apărea un alt poet asemeni lui.

Daniela Andriescu
Clasa a XI-a C

Georgiana Mujdei, XI C

Georgiana Mujdei, XI C

CENACLU

MAREA NEAGRĂ

*Marea Neagră cea frumoasă
Are voaluri de mireasă,
Ce se lasă legănate
Pe aripi de vânt furate.*

*Diamant albastru – nchis,
Cu petale de safir
Și cu bucle de cașmir
Ne-ncântă al țării paradis.*

*Cu ale ei scoici minunate,
Asemeni unor funde colorate
Împodobește a țărmurilor palate,
De copii zglobii create.*

*Iar delfinii jucăuși,
Vin de-admiră al ei culcuș,
Unde peștișorii aurii
Crează multe poezii.*

*Nicu Alexandru Dascălu, clasa a VI-a
Sabasa – Borca
Prof. coord. Ionela Bostan*

VALURILE MĂRII

*Pe valurile Mării Negre,
Pe valurile-nspumate,
Pescărușii zboară,
Zboară-nspre cer.
Plaja este goală
Nisipul e fierbinte,
Soarele se alintă
În vastul orient.*

*Un val îndrăzneț
Cu aripi mărețe
Înghite dintr-o dată
Fire de nisip
Lăsând în urmă
Nisipul umed, fin,
Cu nuanțe aurii
Tu la ea să vii!*

*Bondar Vasilica clasa a VII-a
Sabasa – Borca*

DRAGII MEI PĂRINȚI

*Dragii mei părinți,
 Noi pentru voi suntem
 Copiii cei mult adorați și cuminiți
 Iar voi pentru noi sunteți,
 Simpli părinți.
 Voi sunteți foarte harnici și doriți
 Să ne fiți de ajutor, să ne iubiți
 Și nu mai știu cum veți fi răsplătiți.
 De dimineața din zori
 Și până seara târziu, voi munciți,
 Pentru noi dragi părinți.
 Și nu mai știu cum veți fi răsplătiți.
 Dar eu nu cred că există pe lume
 Mai bună răsplată,
 Decât să aveți copii frumoși și cuminiți.*

Cosmina Bejan
Clasa a VII-a B

Prietenia – punte între școli

Pe un ocean de vise, de încredere și de speranță, două vapoare ancorează...Nimeni nu se gândea însă, că aceste vapoare vor ancora vreodată în același port, că vor avea ocazia să plutească pe același ocean, în același ritm și timp...

Nimic nu este întâmplător, cu puțin noroc însă lucrurile iau întorsături ciudate, alteori bine venite, dar niciodată neprevăzute.

Faptul că într-un moment al vieții noastre avem ocazia să cunoaștem persoane noi, ne dă o satisfacție imensă, ne face mai sociabili, ne lărgeste cercul de prieteni. Despre prietenie nu este în măsură să vorbească oricine, pentru că nu toți cunosc pe deplin înțelesul ei, nu toți au avut parte de această artă a cunoașterii persoanelor.

Prietenia este un lucru sfânt și pur, de care avem nevoie la fiecare pas.

Cât de departe putem visa când persoanele de suflet ne sunt aproape, când încetul cu încetul le facem loc în inimile noastre, când profităm de fiecare moment petrecut împreună.

Calea spre o nouă amiciție este întotdeauna nouă. Se realizează de cele mai multe ori prin intermediul unor cunoștințe comune, dar și prin intermediul școlii. Aici se leagă cele mai multe, cele mai sincere prietenii, prietenii veșnice. Școala ne oferă și prilejul de a lega prietenii cu absolvenții instituțiilor de învățământ din același județ și nu numai.

Viziunea noastră asupra prietenilor este foarte amplă, majoritatea consideră că cercul tău te învață multe, că te face mai bogat în comportament pe zi ce trece. Fiind însă capabili să ne alegem cu grijă prietenii, fericirea noastră rezistă. A gusta din tot ceea ce ne oferă viața, echivalează cu a-ți cunoaște prietenii în măsura în care trebuie. Auzim foarte des cuvintele trădare, depresie, sinucidere, cuvinte ce sunt în vogă în epoca zilelor noastre, ne fac să ne gândim cu maximă seriozitate la faptul că trebuie să ne construim propria personalitate, care să nu depindă de nimeni și nimic.

Suntem tineri, ce ne pasă când viața e așa de frumoasă! Poți să ai tot ce îți dorești și toți te plac așa cum ești! Prietenia ce ne leagă la momentul de față nu trebuie lăsată să moară, astfel va rămâne cel mai frumos vis care va dăinui în fiecare clipă. Trebuie să ne gândim mereu la faptul că spre sfârșitul vieții noastre lipsa prietenilor e greu de suportat.

Suntem fericiți și pe deplin mulțumiți, credem în prietenie și în minunile ei, iar nimeni și nimic nu ne poate face să dăm înapoi.

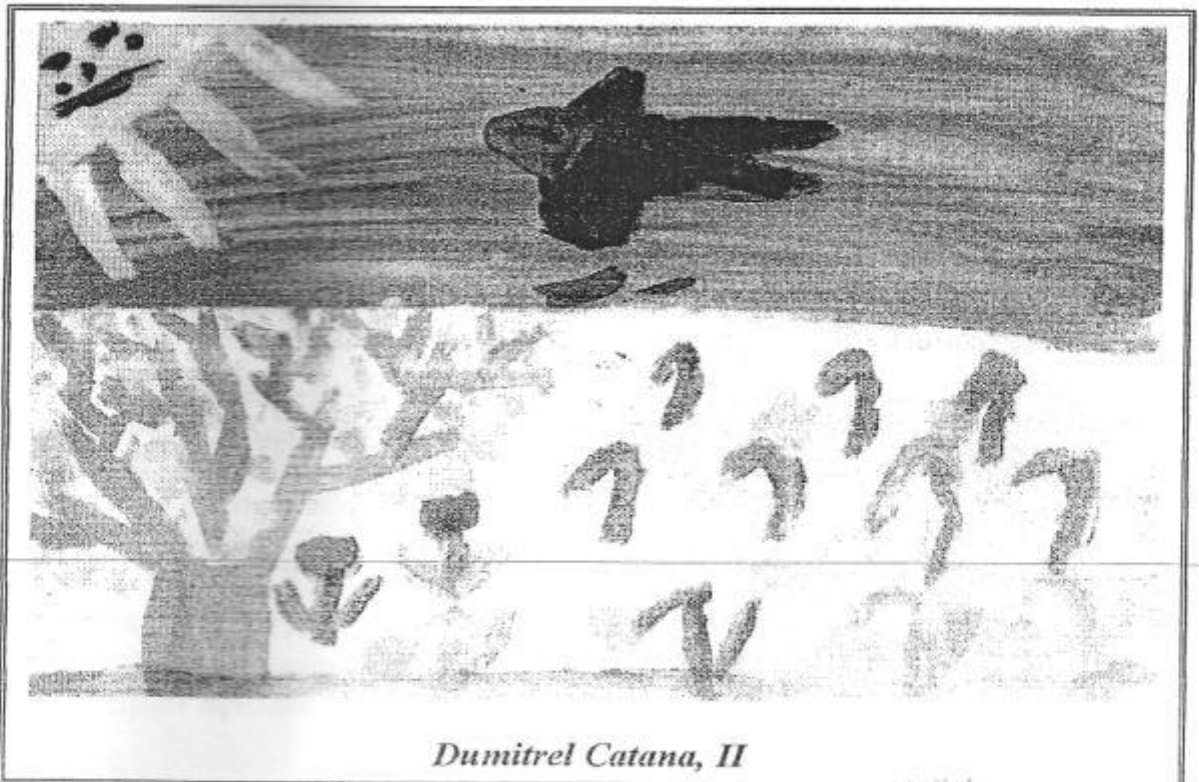
Andreea Cîrjă
Clasa a XI-a A

MAMA – ÎNGER PĂZITOR

Am 11 ani și jumătate. E o vârstă critică, între copilărie și adolescență. Prin fața ochilor, ca într-un vis, mi se derulează anii copilăriei mele. Mă văd copilă mică cu ochii mari zburând cu mama alături pe cărările de vis ale livezilor mele cu mere și pere parfumate. Nu este dorință pe buzele mele ca mama să nu o împlinească. Cu zîmbet cald și ochii triști n-a spus că nu se poate. Mama e zeița blondă și diafană care-mi ocrotește copilăria. Să o respect e prea puțin, să o divinizez nu e de ajuns. Mă gândesc că voi ajunge cineva cu care să se mândrească. Totul trece. E o lege a firii. E tristețea și totodată șansa acestei lumi. Nimic nu e durabil pentru că totul se transformă. Există momente când simt inutilitatea cuvintelor. Atunci e de ajuns, un gest, o privire pentru a mă considera fericită. Mama e ființa care m-a făcut să trăiesc aceste clipe. Țelul meu în viață e să nu dezamăgesc și să nu mă dezamăgesc pe mine. Ea este crezul, rațiunea mea de a trăi. Dacă tinerețea se duce, dacă viața încet apune, ea urcă în costelația nemuritoare a sufletului meu. Toate mamele trebuie prețuite, venerate, adorate! Ele nasc și se jertfesc pe altarul iubirii fără a cere nimic în schimb copilului. Ele găsesc alinare în lacrimi îndurerate, toarnă măreție în înjosire și – ncetează să trăiască pentru sine.

Te iubesc, mamă! Îți sărut mâinile și mă aplec în fața ta acum și întotdeauna!

Cosmina Simionescu
Clasa a VI-a B

Dumitrel Catana, II

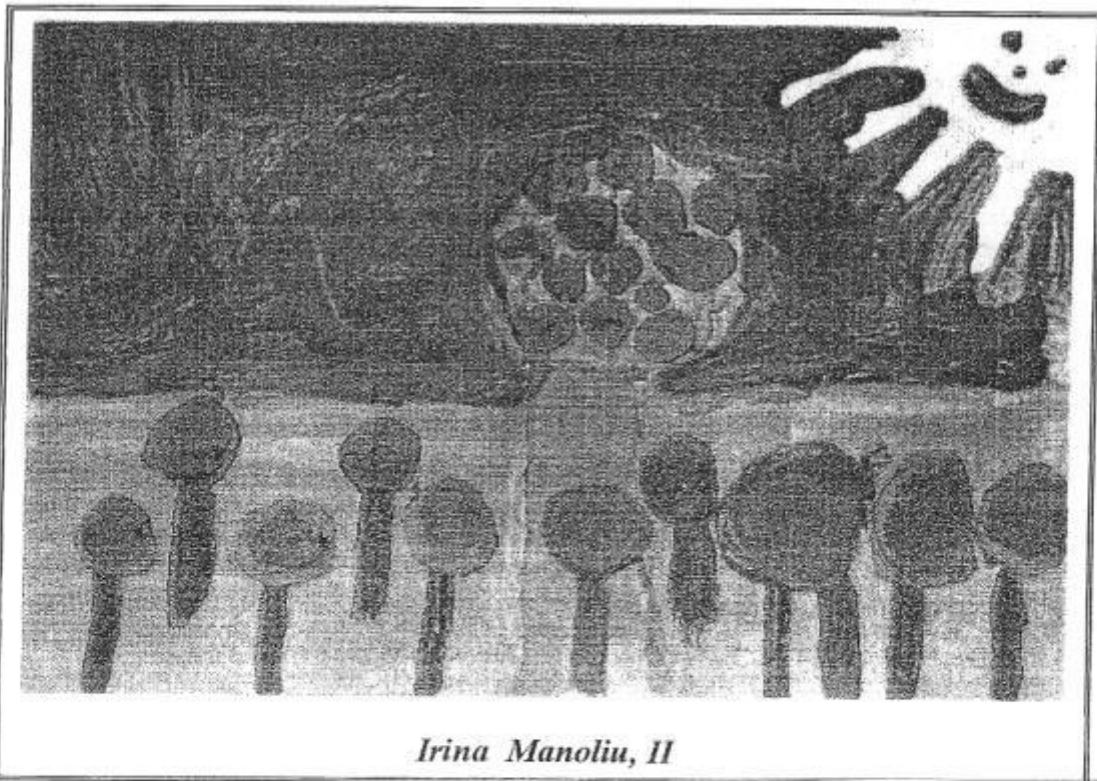
AVEȚI UN MODEL DE URMAT?

Încă de când eram copii și nu pricepeam prea bine care e diferența dintre noi și ceilalți, aveam tendința de imitare – ne comportam ca niște adulți în miniatură. Cu trecerea timpului, am continuat să facem același lucru, adaptând ceea ce vedeam în jurul nostru la propria personalitate.

Nevoia de modele se manifestă atunci când întâmpinăm situații dificile și nu știm ce atitudine să luăm. Ne putem ghida și după propria intuiție, dar avem nevoie și de confirmări, de exemple de experiență ale unor oameni care au trecut deja prin situația respectivă și știu acum care e calea cea bună. Cred că avem nevoie de modele în aproape tot ceea ce facem și asta nu pentru că suntem lipsiți de imaginație și simțim nevoia unui șablon din limitele căruia nu trebuie să ieșim, ci pentru a avea sentimentul că suntem singurii condamnați să trecem prin experiențe nemai trăite.

Atâta timp cât admirăm lucrurile bune la oameni, care pot fi considerați modele, străduindu-ne să avem și noi aceeași atitudine pozitivă în fața vieții nu e nimic rău. Trebuie să fim însă atenți ca admirația să nu se transforme în copiere, în preluare fidelă a unor gesturi sau păreri, pentru că deși părem asemănători, noi, oamenii, trebuie să știm că suntem unici, avem personalitatea noastră și deasemenea ne străduim să devenim și noi la rândul nostru un pic de modele pentru ceilalți.

Prof. Țupu Ecaterina
Fostă elevă a Școlii Borca

Irina Manoliu, II

APARIȚII EDITORIALE ÎN 2009

„Cântecul speranței și al libertății” de profesor Dorel I. Rusu

O excelentă ediție despre viața lui Grigore Caraza, deținut politic, „un creștin și un soldat voluntar în slujba neamului românesc”.

Cuvântul înainte aparține Arhimandritului Iustin Pârvu, starețul Mănăstirii Petru – Vodă.

Autorul cărții, profesorul Dorel I. Rusu s-a născut la Borca și este absolvent al Liceului „Mihail Sadoveanu”.

„Vânăre de vânt” de profesoara Ana Bondar

Volumul a adunat eseurile apărute în ziarul „Mesagerul” cât și un grupaj de „Poeme restante”.

Cartea se vrea „un omagiu adus femeii, prin care Dumnezeu a ales să zidească omenirea”. Lecturile solide cât și meditația profundă sunt punctele de plecare în scrierea eseurilor. Ana Bondar a realizat un muzeu etnografic după un concept propriu în satul Mădei din comuna Borca. A predat disciplina biologie la Școala Mădei și Borca.

Iolanda Lupescu

Borca – File de Monografie Iolanda Ana Lupescu

O carte extraordinară, expresie a dragostei autoarei pentru mirificul tărâm numit Borca și pentru oamenii ce trăiesc aici.

Într-o lucrare de aproape 300 de pagini, adună, prelucrează, prezintă informații vaste, specifice unei asemenea scrieri științifice. Rezultă o lucrare caracterizată prin unitate, complexitate, frumusețe, echilibru interior, dovezi concludente ale profesionalismului ce o conduce.

Cartea este rezultatul unei munci de mulți ani. Valorifică un volum imens de informații, pornind de la istoricul și geografia, spiritualitatea zonei și încheindu-se cu „Oameni de seamă ai localității”. Într-un asemenea loc miminat nu se putea să nu apară personalități ilustre care să ducă în nemurire sufletul vetrei noastre legendare.

Autoarea iubeste locurile, istoria lor și pe oamenii de aici. O carte de suflet așezată cu drag pe fereastra inimii noastre.

Prof. Gheorghe Bondar

AUREL DUMITRAȘCU – UN POET UITAT

Trebuie să recunoaștem că nu știam nimic despre poetul Aurel Dumitrașcu, deși s-a născut la Borca. În ziua de 25 noiembrie 2009, bibliotecara Iolanda Lupescu și ziaristul Ion Asavei ne-au emoționat povestindu-ne despre poet așa cum l-au cunoscut. Un copil rebel, pe care nu-l mulțumea nimic, pe care l-a plictisit școala pentru că aceasta a constituit pentru el un exercițiu de dresaj. Pentru că avea preocupări artistice, pe care nimeni nu i le-a descoperit, fiindu-i astfel ultragiată sensibilitatea. Și care, matur fiind, a devenit un intelectual de elită. A fost un pedagog atipic, dar care le-a însufletit elevilor săi dragostea pentru lectură. A ajutat elevi să intre la licee și facultăți. Și a fost un poet de prim raft al literaturii române. Pe el nu-l mai poate da nimeni afară din literatura română, chiar dacă unii cititori nu-i înțeleg poezia.

După discuțiile din amfiteatrul liceului, ne-am „mutat” la casa memorială, unde fratele poetului și soția sa ne-au întâmpinat cu prăjituri.

Acolo ne-a plăcut totul, biblioteca imensă, fotografiile poetului împreună cu Ana Blandiana și Nichita Stănescu, bustul din bronz și albumele cu artiști.

Pentru acele albume, preocupare din copilărie, am mai vrea încă o zi, să la studiem pe îndelete.

Am fost și la cimitir, unde crucea maramureșeană de la mormântul poetului este unică.

Pentru că ne-a fost prezentată și cartea „Frig”, corespondența dintre Adrian Alui Gheorghe și Aurel Dumitrașcu, am devenit și mai curioși să-i cunoaștem mai bine pe cei doi.

A fost una dintre cele mai frumoase zile din acest an. Ar trebui ca despre acest poet să ni se povestească mai des.

*Steliana Buzdugan
Andreea Andriescu
Clasa a XI-a C*

Steliana, sprijinea cu privirea ceea ce a mai rămas din ziua de ieri... o minunată zi de toamnă, friguroasă, dar nu de ajuns pentru a-i împiedica pe elevii clasei a XI-a C să îl comemoreze pe poetul optzecist Aurel Dumitrașcu. Cufundate comod în două fotolii călduroase, savurând o cană de ciocolată fierbinte, am început un schimb de impresii despre activitatea de ieri.

- Știi, am rămas uimită când am văzut acel munte de cărți din casa memorială a poetului, a spus verișoara lui că mama sa îi cumpăra toate cărțile pe care și le dorea, deși făcea un efort financiar considerabil.
- Într-adevăr, mai rar părinți de genul ăsta, totuși eu sunt profund marcată de poeziile sale până acum nu am citit nici una, de astăzi, unele chiar le învăț.
- Eu pot spune că le învăț, totuși îmi plac unele versuri, pe care le rețin. Știi, atunci, la întâlnire ne-a vorbit despre felul său de a fi, un rebel...
- Da, dar nu știu cum să zic, poeziile sale nu ar spune același lucru, mai degrabă pare a fi un tip retras.
- Știu, la același lucru mă gândeam și eu. Totuși a fost emoționant, să vorbești așa frumos despre un om care nu mai este în viață, este ceva...
- Normal. Tata mi-a vorbit despre el. Se întâlneau la Piatra Neamț împreună cu mai mulți prieteni, era mult mai învârstă decât tata, așa că putea și el învăța ceva de la Aurel Dumitrașcu.
- Dar tatălui tău nu-i plăceau poeziile optzeciștilor!
- Știu, nici acum nu-i plac, dar pe domnul Aurel Dumitrașcu l-a admirat foarte mult, acum îl aud pe tata zicând "era un băiat simpatic".
- Auzi, n-ar fi rău dacă ar avea loc mai des astfel de activități la școală, mi-ar stimula apetitul pentru lectură.
- Mie nu-mi place poezia, dar poeziile lui Aurel Dumitrașcu le ador...
- Hai, zi-mi, dacă ți-a plăcut organizarea, atmosfera, prestația doamnei bibliotecare?
- Nu, mie mi-au plăcut prăjiturile pe care ni le-a dat doamna Dumitrașcu... glumesc, sincer mi-a plăcut totul, organizarea, atmosfera în care ploua abundent, cu emoție, și vorbele frumoase ale doamnei, într-un cuvânt: TOTUL.
- Ai motive să crezi aceasta, totul a fost emoționant, extraordinar de emoționant...
- Eu m-am gândit să mergem din nou la casa memorială, ce zici?
- Da, bună idee, dar luăm și ciocolata...
- Și fotoliile...
- Nu uita aparatul foto!

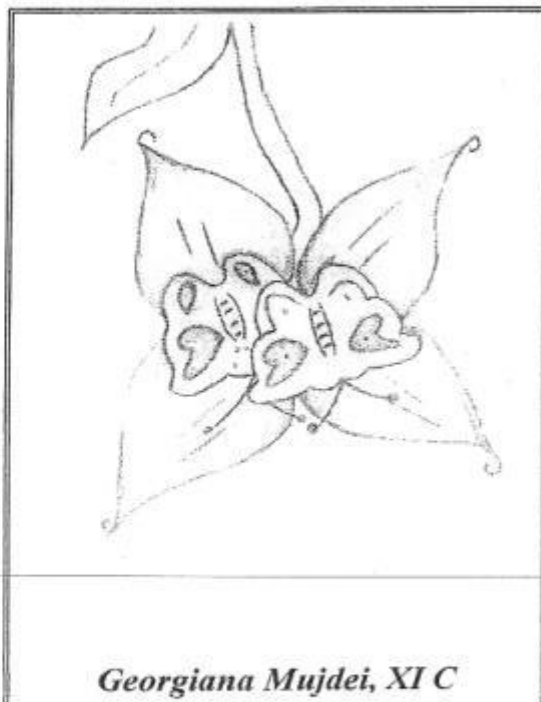
*Steliana Buzdugan
Daniela Andriescu
Clasa a XI-a C*

*** **UMOR** ***

PERLE ALE ELEVILOR

- Felix si Otilia fiind lipsiti de dragoste paterna si-o acordau reciproc.
- In cunoscuta balada "Miorita", sunt descrise cateva intamplari in care sunt implicate doi criminali, o oaie turnatoare, si un cioban ce socheaza prin prostia lui.
- Toma Alimos era viteaz pt. ca cu o mana conducea calul, cu o mana isi tinea matele si cu o mana se batea cu Manea.
- Lapusneanu s-a tinut de cuvânt cand a zis "De ma voi scula, pre multi am sa popesc si eu!" Dovada ca azi cel mai intilnit nume este Popescu.
- Ion Creanga s-a nascut intre anii 1887-1889.
- Ion Creanga s-a nascut intre anii 1887-1889
- Dintre cele cinci scrisori trimise de Eminescu, prima este considerata a treia. In Scrisoarea a treia se desfasoara batalia de la Rovinari."
- Harap Alb era femeie se imbraca in alb si semana cu Mihaela Radulescu."
- Vitoria, pe langa calitatea de mama avea si pe cea de tata, calitate care este mult mai dificil de indeplinit."
- In "Amintiri" apare copilăria fericita a puiului de taran Crenguta Ionel."
- Iluminismul este un curent care apare in epoca desfranarii feudalismului.
- In limba romana exista si substantive detective de numar si gen.

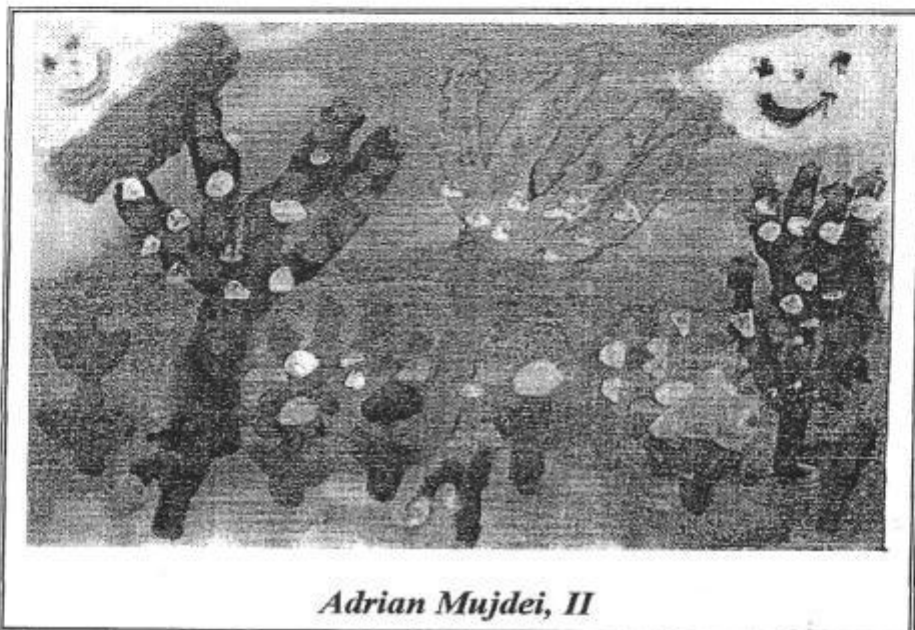
culese de prof. Teodora Candrea

ȘTIRE

În anul 2009 le-am spus „la revedere” proaspeților pensionari: profesorii Maria Lungu, Mircea Afloarei, Maria Afloarei, Pompeea Pîcu, secretarei Ileana Ciubotă, administratoarei Ana Diaconescu.

Le mulțumim pentru întreaga activitate. Nu-i vom uita, așa cum am vrea ca nici ei să nu uite școala pe care au slujit-o o viață întreagă.

Adrian Mujdei, II

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Președinte onorific: *Prof. Maria Lungu*

Redactor șef: *Bibl. Iolanda Lupescu*

Redactori:

Prof. Vasile Amariei

Prof. Oana Gondor – Rusu

Prof. Gheorghe Carază

Daniela Andriescu, XI C

Steliana Buzdugan, XI C

Iuliana Florescu, XII C

Mirabela Asimionesei, XII C

Andreea Cîrjă, XI A

Culegere și tehnoredactare:

Bibl. Despina Gheorghiu

BIBLIOTECA

DIN

NORD